ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 8ης Ιουλίου 1999 *

Στην υπόθεση C-5/93 P,

DSM NV, με έδρα το Heerlen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενη από τον I. G. F. Cath, δικηγόρο Χάγης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο L. Dupong, 14 A, rue des Bains,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 4 Νοεμβρίου 1992 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-8/89 Rév., DSM κατά Επιτροπής, (Συλλογή 1992, σ. II-2399), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον B. J. Drijber, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. J. G. Kapteyn, πρόεδρο τμήματος, G. Hirsch, G. F. Mancini (εισηγητή), J. L. Murray και H. Ragnemalm, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Γ. Κοσμάς

γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας, και D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 12ης Μαρτίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιουλίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 7 Ιανουαρίου 1993, η εταιρία DSM NV (στο εξής: DSM) άσκησε αναίρεση, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 4ης Νοεμβρίου 1992, T-8/89 Rév., DSM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2399, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση αναθεωρήσεως που είχε υποβάλει η εταιρία αυτή κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-8/89, DSM κατά Επιτροπής (Συλλογή 1991, σ. II-1833).

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

2 Τα περιστατικά που οδήγησαν στην παρούσα αίτηση αναιρέσεως, όπως αυτά προκύπτουν από την προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής και από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, είναι τα ακόλουθα.

3 Διάφορες επιχειρήσεις που ασκούσαν τις δραστηριότητές τους στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής βιομηχανίας πετροχημικών προϊόντων άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως 86/398/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1986, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο) (ΕΕ L 230, σ. 1, στο εξής: απόφαση «πολυπροπυλένιο»).

4 Βάσει των διαπιστώσεων της Επιτροπής, τις οποίες επιβεβαίωσε επί του σημείου αυτού το Πρωτοδικείο, η αγορά πολυπροπυλενίου εφοδιαζόταν πριν από το 1977 από δέκα παραγωγούς, τέσσερις από τους οποίους [Montedison SpA (στο εξής: Monte), Hoechst AG, Imperial Chemical Industries plc και Shell International Chemical Company Ltd] αντιπροσώπευαν μαζί το 64 % της αγοράς. Μετά τη λήξη της ισχύος των διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας της Montedison, εμφανίστηκαν στην αγορά το 1977 νέοι παραγωγοί, πράγμα το οποίο οδήγησε σε ουσιώδη αύξηση της πραγματικής ικανότητας παραγωγής χωρίς ωστόσο να προκαλέσει αντίστοιχη αύξηση της ζητήσεως. Αυτό είχε ως συνέπεια τη χρησιμοποίηση του παραγωγικού δυναμικού σε ποσοστά κυμαινόμενα μεταξύ 60 % το 1977 και 90 % το 1983. Κάθε ένας από τους παραγωγούς που ήταν εγκατεστημένος την περίοδο εκείνη εντός της Κοινότητας πωλούσε τα προϊόντα του εντός όλων ή σχεδόν όλων των κρατών μελών.

5 Η DSM συγκαταλεγόταν μεταξύ των νέων παραγωγών που εμφανίστηκαν στην αγορά το 1977. Το μερίδιό της στη δυτικοευρωπαϊκή αγορά κυμαινόταν μεταξύ 3,1 % και 4,8 % περίπου.

6 Ύστερα από ελέγχους που διενεργήθηκαν ταυτόχρονα σε διάφορες επιχειρήσεις του τομέα αυτού, η Επιτροπή απηύθυνε σε διάφορους παραγωγούς πολυπροπυλενίου αιτήσεις παροχής πληροφοριών βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25). Από τη σκέψη 6 της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής προκύπτει ότι, από τις

πληροφορίες που έλαβε, η Επιτροπή κατέληξε ότι μεταξύ του 1977 και του 1983 οι εμπλεκόμενοι παραγωγοί καθόριζαν κατά παράβαση του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 81 ΕΚ) τακτικά στόχους τιμών στο πλαίσιο των λεγόμενων πρωτοβουλιών καθορισμού τιμών και είχαν οργανώσει ένα σύστημα ετήσιου ελέγχου των πωλήσεων, με σκοπό να κατανείμουν μεταξύ τους τη διαθέσιμη αγορά βάσει συμφωνημένων ποσοτήτων εκφραζομένων σε τόνους ή σε ποσοστά. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 και απηύθυνε έγγραφη ανακοίνωση των αιτιάσεων σε διάφορες επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και στην DSM.

7 Μετά το πέρας της σχετικής διαδικασίας, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση «πολυπροπυλένιο», με την οποία διαπίστωσε ότι η DSM παρέβη το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης μετέχοντας με άλλες επιχειρήσεις, όσον αφορά την DSM, από κάποιο μη προσδιορισμένο χρονικό σημείο της περιόδου 1977-1999 μέχρι τον Νοέμβριο του 1983 τουλάχιστον, σε συμφωνία και σε εναρμονισμένη πρακτική που ανέτρεχε στα μέσα του 1977, βάσει των οποίων οι παραγωγοί που προμήθευαν με πολυπροπυλένιο τις χώρες της Κοινής Αγοράς:

— είχαν επαφές μεταξύ τους και τακτικές συναντήσεις (από τις αρχές του 1981, δύο φορές τον μήνα) στο πλαίσιο σειράς μυστικών συναντήσεων που αποσκοπούσαν στη συζήτηση και στον καθορισμό της εμπορικής πολιτικής τους·

— καθόριζαν περιοδικά «τιμές-στόχους» (ή κατώτατες τιμές) για την πώληση του προϊόντος εντός κάθε κράτους μέλους της Κοινότητας·

— συμφώνησαν διάφορα μέτρα για τη διευκόλυνση της εφαρμογής των εν λόγω τιμών-στόχων, τα οποία περιλάμβαναν (κυρίως) περιοδικούς περιορισμούς στην παραγωγή, ανταλλαγή λεπτομερών πληροφοριών σχετικά με τις παραδόσεις, πραγματοποίηση τοπικών συναντήσεων και, από το τέλος του 1982, σύστημα «λογιστικής διαχείρισης» που αποσκοπούσε στην εφαρμογή των αυξήσεων τιμών σε κατ' ιδίαν πελάτες·

— προέβησαν σε ταυτόχρονες αυξήσεις τιμών εφαρμόζοντας τους εν λόγω στόχους·

— κατένειμαν την αγορά παραχωρώντας σε κάθε παραγωγό έναν ετήσιο στόχο πωλήσεων ή «ποσοστώσεις» (1979, 1980 και, τουλάχιστον, για ένα μέρος του 1983) ή, ελλείψει οριστικής απόφασης που να καλύπτει ολόκληρο το έτος, υποχρεώνοντας τους παραγωγούς να περιορίζουν τις μηνιαίες πωλήσεις τους με αναφορά σε προηγούμενη περίοδο (1981, 1982) (άρθρο 1 της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο»).

8 Στη συνέχεια, η Επιτροπή διέταξε τις διάφορες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να παύσουν αμέσως τις ως άνω παραβάσεις και να απέχουν στο μέλλον από κάθε συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική έχουσα το ίδιο ή παρόμοιο αντικείμενο ή αποτέλεσμα. Η Επιτροπή τις υποχρέωσε επίσης να παύσουν κάθε σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών οι οποίες καλύπτονται συνήθως από το επαγγελματικό απόρρητο και να ενεργήσουν έτσι ώστε κάθε σύστημα ανταλλαγής γενικών πληροφοριών (όπως το σύστημα Fides) να λειτουργεί κατά τρόπον ώστε να αποκλείεται κάθε πληροφορία από την οποία μπορεί να διαπιστωθεί η συμπεριφορά μεμονωμένων παραγωγών (άρθρο 2 της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο»).

9 Στην DSM επιβλήθηκε πρόστιμο ύψους 2 750 000 ECU, ήτοι 6 657 640 ολλανδικών φιορινιών (HFL) (άρθρο 3 της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο»).

10 Στις 31 Ιουλίου 1986 η DSM άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου, το οποίο, με διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1).

11 Η DSM ζήτησε από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει ή να κηρύξει ως μη έχουσα νόμιμο αποτέλεσμα την απόφαση «πολυπροπυλένιο», στο σύνολό της ή μερικώς, να

ακυρώσει ή να μειώσει το επιβληθέν σε βάρος της πρόστιμο, να διατάξει κάθε μέτρο το οποίο το Πρωτοδικείο θα έκρινε χρήσιμο και να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

12 Η Επιτροπή ζήτησε την απόρριψη της προφυγής και την καταδίκη της προσφεύγουσας στα δικαστικά έξοδα.

13 Με την προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή και καταδίκασε την DSM στα δικαστικά έξοδα.

14 Κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 27ης Φεβρουαρίου 1992, T-79/89, T-84/89 έως T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 και T-104/89, BASF κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-315, στο εξής: απόφαση PVC), η DSM υπέβαλε στις 5 Μαΐου 1992 στην Επιτροπή αίτημα είτε να της επιστραφεί, ως αχρεωστήτως καταβληθέν, το πρόστιμο που κατέβαλε και τα έξοδα και οι τόκοι που συνδέονταν με την τραπεζική εγγύηση την οποία υποχρεώθηκε να συστήσει για τους σκοπούς της διαδικασίας στην υπόθεση T-89/89 είτε να της δοθούν εξηγήσεις, πριν από τις 19 Μαΐου 1992, σε περίπτωση που η Επιτροπή θεωρούσε ότι το πρόστιμο δεν είχε καταβληθεί αχρεωστήτως. Η Επιτροπή δεν απάντησε στο αίτημα αυτό.

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Μαΐου 1992, η DSM υπέβαλε αίτηση αναθεωρήσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής, δυνάμει των άρθρων 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και 125 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

16 Η DSM ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει ότι η αίτηση αναθεωρήσεως ασκήθηκε εμπροθέσμως, να διατάξει τη λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ειδικότερα δε αυτών που αναφέρει το άρθρο 64, παράγραφος 3, στοιχεία γ' και δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του, να αναθεωρήσει την προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής, κηρύσσοντας την απόφαση «πολυπροπυλένιο» ανυπόστατη ή, τουλά-

χιστον, άκυρη, να ακυρώσει, ή τουλάχιστον να μειώσει, το πρόστιμο που της επιβλήθηκε, να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει αμέσως το πρόστιμο το οποίο της κατέβαλε δυνάμει ανυπόστατης, ή τουλάχιστον άκυρης, αποφάσεως, πλέον τόκων και εξόδων, όπως αναφέρονται στο έγγραφο το οποίο απηύθυνε η αιτούσα στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 1992, να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας η οποία κατέληξε στην προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής. Από τη σκέψη 6 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι, κατά την DSM, είναι αμφίβολο το υποστατό της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο», διότι η απόφαση αυτή μπορεί να πάσχει τα ίδια ελαττώματα όπως και εκείνη που αποτέλεσε το αντικείμενο της αποφάσεως PVC του Πρωτοδικείου.

17 Η Επιτροπή ζήτησε από το Πρωτοδικείο, κυρίως, να κηρύξει τα αιτήματα απαράδεκτα, επικουρικώς, να κηρύξει τα αιτήματα αβάσιμα και, εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την DSM στα δικαστικά έξοδα.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

18 Από τη σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε το άρθρο 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που, δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού αυτού, έχει εφαρμογή στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, έκρινε ότι από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι η αναθεώρηση δεν έχει τα αποτελέσματα εφέσεως, αλλά εκτάκτου ενδίκου μέσου με το οποίο μπορεί να τεθεί εν αμφιβόλω το δεδικασμένο αποφάσεως που περάτωσε τη δίκη λόγω των πραγματικών διαπιστώσεων επί των οποίων στηρίχθηκε ο δικαστής. Η αναθεώρηση προϋποθέτει την αποκάλυψη πραγματικών στοιχείων προηγούμενων της εκδόσεως της αποφάσεως, αγνώστων μέχρι τότε στον δικαστή που εξέδωσε την απόφαση αυτή καθώς και στον αιτούντα την αναθεώρηση διάδικο και τα οποία, αν είχαν ληφθεί υπόψη από τον δικαστή αυτόν, θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε διαφορετική λύση της διαφοράς.

19 Στη σκέψη 15 το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το ζήτημα επί του οποίου έπρεπε να αποφανθεί είναι αν η αιτούσα την αναθεώρηση απέδειξε ότι έλαβε γνώση των γεγονότων που αναφέρονται στην αίτηση αναθεωρήσεως — ήτοι ότι το σώμα των επιτρόπων δεν διασκέφθηκε επί του κειμένου της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο»

που της κοινοποιήθηκε, ιδίως επί του κειμένου στην ολλανδική γλώσσα, καθώς και άλλα ελαττώματα περί των οποίων γίνεται λόγος στην απόφαση PVC — μόνο μετά την έκδοση της αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής. Συναφώς, το «νέο γεγονός», το οποίο επικαλείται η DSM προς στήριξη της αιτήσεως αναθεωρήσεως, στοιχειοθετείται από συνδυασμό γεγονότων και ενδείξεων διαφορετικής φύσεως, που επήλθαν ή εμφανίστηκαν σε διαφορετική χρονική στιγμή. Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τη σκέψη 16, ότι έπρεπε να εξεταστεί αν από τα εν λόγω γεγονότα και ενδείξεις η DSM είχε λάβει γνώση, προ της εκδόσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής, των γεγονότων που επεκαλείτο.

20 Με τη σκέψη 17 το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι, όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι στο κοινοποιηθέν στην DSM κείμενο της αποφάσεως «πολυπυλένιο» επήλθαν ουσιαστικές τροποποιήσεις και προσθήκες, οι τυπογραφικές διαφορές που επισήμανε η DSM περιλαμβάνονταν στο κείμενο της αποφάσεως που της κοινοποιήθηκε στις 30 Μαΐου 1986, οπότε περιήλθαν σε γνώση της έκτοτε. Κατά το Πρωτοδικείο, το ίδιο ισχύει για τη μη συνεχή αρίθμηση των σελίδων της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο», για την ένδειξη «σχέδιο αποφάσεως της 23ης Μαΐου 1986» η οποία περιλαμβάνεται στην πρώτη σελίδα της κοινοποιηθείσας αποφάσεως, καθώς και για το μεγάλο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» και της κοινοποιήσεώς της.

21 Με τη σκέψη 18 της διατάξεώς του, το Πρωτοδικείο δέχθηκε τα εξής:

«Υπογραμμίζεται επιπλέον ότι δόθηκαν επαρκείς επεξηγήσεις όσον αφορά το περιεχόμενο των τροποποιήσεων και προσθηκών που επισήμανε η αιτούσα την αναθεώρηση κατά τη συνεδρίαση της 10ης Δεκεμβρίου 1991 στο πλαίσιο των υποθέσεων PVC, κατά τη διάρκεια της οποίας οι υπάλληλοι της Επιτροπής δήλωσαν ότι η διαδικασία που ακολουθήθηκε στις υποθέσεις αυτές αντιστοιχούσε σε παγία πρακτική. Η αιτούσα την αναθεώρηση όμως παρέστη στη συνεδρίαση αυτή και εκπροσωπήθηκε από τον ίδιο δικηγόρο ο οποίος την εκπροσώπησε και στη διαδικασία που κατέληξε στην απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1991. Κατά συνέπεια, θα μπορούσε, προ της εκδόσεως της αποφάσεως, να υποβάλει αίτηση εκ νέου κινήσεως της προφορικής διαδικασίας επικαλούμενη τα γεγονότα [που προβάλλει στο πλαίσιο της αιτήσεως αναθεωρήσεως]. Βεβαίως, η αιτούσα την αναθεώρηση δεν γνώριζε ακόμη, εν αντιθέσει προς τις προσφεύγουσες στις υποθέσεις T-9/89 έως T-15/89 (βλ. τις αποφάσεις της 10ης Μαρτίου 1992, T-9/89, Hüls κατά Επιτροπής, σκέψεις 382 έως 385· T-10/89, Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψεις 372 έως 375· T-11/89, Shell κατά

Επιτροπής, σκέψεις 372 έως 374· Τ-12/89, Solvay κατά Επιτροπής, σκέψεις 345 έως 347· Τ-13/89, ICI κατά Επιτροπής, σκέψεις 399 έως 401· Τ-14/89, Montedipe κατά Επιτροπής, σκέψεις 389 έως 391, και Τ-15/89, Linz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. ΙΙ-1275, σκέψεις 393 έως 395), τη νομική κρίση που εξέφερε το Πρωτοδικείο ως προς την απόφαση PVC με την απόφασή του της 27ης Φεβρουαρίου 1992. Το γεγονός αυτό ωστόσο ουδόλως επηρεάζει τη διαπίστωση ότι η αιτούσα την αναθεώρηση έλαβε γνώση των επιμάχων γεγονότων προ της εκδόσεως της αποφάσεως (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 1991, C-403/85 Rév., Ferrandi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. Ι-1215, σκέψη 13).»

22 Εξ αυτών το Πρωτοδικείο συνήγαγε, στη σκέψη 19, ότι οι διάφορες τροποποιήσεις και προσθήκες που ανέφερε η DSM ήταν αρκούντως σαφείς ώστε να μπορεί να λάβει γνώση, από την ανάγνωση του κειμένου της αποφάσεως που της κοινοποιήθηκε και, εν πάση περιπτώσει, από τη συνεδρίαση της 10ης Δεκεμβρίου 1991 στο πλαίσιο των υποθέσεων PVC, των γεγονότων που μνημονεύονται στην αίτηση αναθεωρήσεως. Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν σε καμία περίπτωση τα γεγονότα αυτά να ήσαν άγνωστα στην DSM προ της εκδόσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής, κατά την έννοια του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την αναθεώρηση της αποφάσεως αυτής.

23 Το Πρωτοδικείο προσέθεσε, στη σκέψη 20, ότι αυτή καθαυτή η απόφαση PVC και το αίτημα που η DSM απηύθυνε στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 1992, καθώς και το γεγονός ότι στο αίτημα αυτό δεν δόθηκε απάντηση, δεν ασκούν επιρροή, καθόσον από κανένα από τα στοιχεία αυτά η DSM δεν έλαβε γνώση γεγονότων που της ήταν μέχρι τότε άγνωστα.

24 Εξ αυτών το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 21, στο εξής:

«Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι τα πραγματικά περιστατικά τα οποία επικαλείται η αιτούσα την αναθεώρηση με την αίτησή της, θεωρούμενα είτε αυτοτελώς είτε σε συνδυασμό μεταξύ τους, δεν μπορούν να αποτελούν νέο γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και ότι, κατά συνέπεια, η αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.»

Η αίτηση αναιρέσεως

25 Με την αίτηση αναιρέσεως η DSM ζητεί από το Δικαστήριο:

— να δεχθεί ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι εμπρόθεσμη·

— να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·

— να εξαφανίσει την προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής·

— να κηρύξει ανυπόστατη ή, τουλάχιστον, χωρίς νόμιμο αποτέλεσμα την απόφαση «πολυπροπυλένιο» που απευθύνεται στην ίδια, ακυρώνοντας ή, τουλάχιστον, μειώνοντας τὸ πρόστιμο που της επέβαλε η Επιτροπή·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει αμέσως το πρόστιμο το οποίο της κατέβαλε στις 19 Φεβρουαρίου 1992 βάσει της αποφάσεως αυτής και της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής, πλέον τόκων και εξόδων, όπως αναφέρεται εκτενέστερα στο έγγραφο το οποίο η ίδια απηύθυνε στην Επιτροπή, καθόσον το πρόστιμο στηρίζεται σε ανυπόστατη ή, τουλάχιστον, άκυρη πράξη·

— επικουρικά, να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου για να εξετάσει αυτό, σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου, επί της ουσίας την εκ μέρους της DSM αίτηση αναθεωρήσεως, ειδικότερα διατάσσοντας τη διεξαγωγή αποδείξεων, καθώς και τα αιτήματα που υπέβαλε η DSM, ή, τουλάχιστον, να λάβει ό,τι μέτρα κρίνει

πρόσφορα το Δικαστήριο ή το ίδιο το Πρωτοδικείο, σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας, περιλαμβανομένων των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε ή θα υποβληθεί στο πλαίσιο της αναιρέσεως, και ειδικότερα στα έξοδα της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής.

26 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως, να κηρύξει την αίτηση αναιρέσεως απαράδεκτη, ή τουλάχιστον να κηρύξει το πέμπτο αίτημα της DSM απαράδεκτο·

— επικουρικώς, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει την DSM στα δικαστικά έξοδα.

27 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η DSM επικαλείται δέκα λόγους, οι οποίοι στηρίζονται, πρώτον, σε παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, οφειλόμενη σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεύτερον, σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον η εξέταση των γεγονότων κατά την έννοια του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου περιορίστηκε στα γεγονότα που παρατίθενται στις σκέψεις 6 και 15 της αναιρεσβαλλομένης διατάξεως, τρίτον, σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο θεώρησε ως «νέα γεγονότα» τις τροποποιήσεις και τις προσθήκες που αφορούσαν το κοινοποιηθέν κείμενο της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» σε σχέση με το κείμενο της αποφάσεως που εξέδωσε η Επιτροπή, τέταρτον, σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο, στηριζόμενο σε όσα ελέχθησαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στις υποθέσεις PVC, έκρινε ότι οι εκ

των υστέρων επελθούσες τροποποιήσεις και προσθήκες είχαν περιέλθει σε γνώση της DSM, πέμπτον, σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε ως «αρκούντως σαφείς» τις τροποποιήσεις και προσθήκες περί των οποίων έκανε λόγο η DSM, χαρακτηρίζοντάς τις μάλιστα ως «γεγονότα» με νομική αξία, έκτον, σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι η απόφαση PVC, αυτή καθαυτή, καθώς και ένα έγγραφο που απέστειλε η DSM στην Επιτροπή, και η παράλειψη της τελευταίας να απαντήσει, δεν ασκούσαν επιρροή εν προκειμένω, έβδομον, σε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε την ουσία της αιτήσεως αναθεωρήσεως, όγδοον, σε παραβίαση της αρχής της ισότητας, καθόσον το Πρωτοδικείο, σε αντίθεση με τη στάση του στις υποθέσεις PVC, δεν εξέτασε την ουσία της αιτήσεως αναθεωρήσεως, ένατον, σε παραβίαση της αρχής της ισότητας, καθόσον κατόπιν των αποφάσεων του Πρωτοδικείου οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις περιήλθαν σε διαφορετική θέση η κάθε μία ανάλογα με την ημερομηνία εκδόσεως της οικείας αποφάσεως και, τέλος, σε παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε ότι κάθε λόγος αφορών το ανυπόστατο πράξεως κοινοτικού οργάνου έχει χαρακτήρα δημοσίας τάξεως.

28 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 28ης Ιουλίου 1993, η διαδικασία ανεστάλη, χωρίς οι διάδικοι να προβάλουν αντιρρήσεις, μέχρι τις 15 Σεπτεμβρίου 1994, προς εξέταση των συνεπειών της αποφάσεως της 15ης Ιουνίου 1994, C-137/92 P, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (Συλλογή 1994, σ. I-2555).

Επί του παραδεκτού

29 Η Επιτροπή θεωρεί, κυρίως, ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη. Αφενός, το αν υπήρξε γεγονός ή νέο γεγονός αποτελεί πραγματικό ζήτημα, οπότε η αίτηση αναιρέσεως δεν αφορά νομικά ζητήματα, όπως επιτάσσει το άρθρο 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου. Αφετέρου, αν αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη ελλείψει νέου γεγονότος, τούτο επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο όταν η DSM διατείνεται ότι δεν ήταν καν σε θέση να ανακαλύψει τέτοιου είδους γεγονότα.

30 Όσον αφορά το πρώτο ζήτημα, πρέπει να σημειωθεί, καταρχάς, ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής θα είχε ως αποτέλεσμα, αν γινόταν αποδεκτή, τον αποκλεισμό της δυνατότητας ασκήσεως αναιρέσεως κατ' αποφάσεων με τις οποίες το Πρωτοδικείο απορρίπτει ως απαράδεκτες αιτήσεις αναθεωρήσεως. Το αποτέλεσμα αυτό θα ήταν προφανώς αντίθετο προς το άρθρο 49, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δυνάμει του οποίου είναι δυνατή η άσκηση αναιρέσεως ενώπιον του Δικαστηρίου κατά των αποφάσεων του Πρωτοδικείου που επιλύουν τη διαφορά.

31 Στη συνέχεια, και εν πάση περιπτώσει, η ερμηνεία της εκφράσεως «γεγονός αποφασιστικής σημασίας το οποίο ήταν άγνωστο στο Δικαστήριο και στον διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση προ της εκδόσεως της αποφάσεως», κατά την έννοια του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου είναι νομικό ζήτημα, το οποίο μπορεί να εξεταστεί στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.

32 Τέλος, και με την επιφύλαξη της κατ' ιδίαν εξετάσεως των διαφόρων λόγων που προβάλλει η DSM, ορισμένοι από αυτούς μπορούν επίσης να αφορούν άλλα νομικά ζητήματα σχετικά με πλημμέλειες της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου ή σχετικά με παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, κατά την έννοια του άρθρου 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο αιτήσεως αναιρέσεως σύμφωνα με την ίδια διάταξη.

33 Συνεπώς, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή πρέπει να απορριφθεί καθόσον αφορά την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

34 Επικουρικώς, η Επιτροπή διατείνεται ότι, εν πάση περιπτώσει, είναι απαράδεκτο το αίτημα της DSM, με το οποίο η εταιρία αυτή ζητεί από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει το πρόστιμο, δεδομένου ότι ούτε το Δικαστήριο ούτε το Πρωτοδικείο μπορεί να διατάξει ένα τέτοιο μέτρο στο πλαίσιο του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρο 230 ΕΚ).

35 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι το αίτημα αυτό της DSM προϋποθέτει ότι το Δικαστήριο θα δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως της ως άνω εταιρίας, θα εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, θα αποφανθεί επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναθεωρήσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής, θα την κρίνει παραδεκτή, θα προχωρήσει στην εξέταση επί της ουσίας της αιτήσεως αυτής, θα την δεχθεί και θα εξετάσει την πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή ακυρώσεως. Στο πλαίσιο αυτό, προβάλλεται ότι, δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 17, το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας κατά την έννοια του άρθρου 172 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 229 ΕΚ).

36 Όμως, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο του στηριζομένου στο άρθρο 173 της Συνθήκης ελέγχου νομιμότητας, ο κοινοτικός δικαστής δεν είναι αρμόδιος να διατυπώνει διαταγές (βλ. ιδίως τη διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 1995, C-199/94 P και C-200/94 P, Pevasa και Inpesca κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3709, σκέψη 24). Το ίδιο ισχύει όταν ο κοινοτικός δικαστής έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας κατά το άρθρο 172 της Συνθήκης.

37 Επομένως, η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη καθόσον με αυτή ζητείται από το Δικαστήριο να υποχρεώσει την Επιτροπή να επιστρέψει το πρόστιμο που κατέβαλε η DSM.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου: παραβίαση του κοινοτικού δικαίου λόγω κακής ερμηνείας του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον η εξέταση των γεγονότων, κατά την έννοια του άρθρου 41 ΕΚ του Οργανισμού του Δικαστηρίου, περιορίστηκε στα γεγονότα που εκτίθενται στις σκέψεις 6 και 15 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως

38 Με τον πρώτο της λόγο η DSM υποστηρίζει ότι οι σκέψεις 14 και 15 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως στηρίζονται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που έχει εφαρμογή και στην ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία αναθεωρήσεως, δυνάμει του άρθρου 46 του Οργανισμού αυτού.

39 Ο λόγος αυτός περιλαμβάνει τρία σκέλη. Πρώτον, η προϋπόθεση για την υποβολή αιτήσεως αναθεωρήσεως που ορίζει ότι τα σχετικά πραγματικά γεγονότα πρέπει να είναι προγενέστερα της εκδόσεως της οικείας αποφάσεως, προϋπόθεση η οποία παρατίθεται στη σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, δεν προκύπτει από το άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, το οποίο θέτει μόνον την προϋπόθεση να μην ήταν γνωστό πριν από την έκδοση της αποφάσεως το γεγονός του οποίου γίνεται επίκληση ούτε στον δικαστή ούτε στον διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση. Δεύτερον, το Πρωτοδικείο κακώς περιόρισε την εξέτασή του στην προϋπόθεση αυτή, χωρίς να εξετάσει την προηγούμενη προϋπόθεση της ανακαλύψεως νέου γεγονότος. Τρίτον, δεν αποδείχθηκε ότι τα γεγονότα κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου 41 πράγματι ανακαλύφθηκαν, δηλαδή ότι είναι στη διάθεση του δικαστή και της αναιρεσείουσας με τη μορφή εγγράφων και πληροφοριών. Συναφώς, η DSM εκθέτει ότι με το αίτημα που υπέβαλε στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 1992 ζήτησε ακριβώς να λάβει τα σχετικά έγγραφα και ότι το αίτημα να διατάξει το Πρωτοδικείο τη διεξαγωγή αποδείξεων, που υποβλήθηκε στη διαδικασία αναθεωρήσεως, εντασσόταν στο ίδιο πλαίσιο. Το Πρωτοδικείο, παραλείποντας να προβεί σε σχετική εξέταση, ερμήνευσε κακώς το άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου.

40 Με τον δεύτερο λόγο της η DSM διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο, ειδικότερα ότι δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθόσον περιόρισε την εξέταση των «γεγονότων» περί των οποίων γίνεται λόγος στις σκέψεις 6 και 15 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, που αφορούσαν τον ισχυρισμό ότι τα μέλη της Επιτροπής δεν συζήτησαν το κείμενο της κοινοποιηθείσας αποφάσεως «πολυπροπυλένιο», ιδίως το σχετικό κείμενο σε ολλανδική γλώσσα, καθώς και άλλες πλημμέλειες που περιγράφονται στην απόφαση PVC, και καθόσον δεν έλαβε υπόψη το ότι η αίτηση αναθεωρήσεως περιελάμβανε διάφορα νέα «γεγονότα», την εξακρίβωση των οποίων είχε ως αντικείμενο η ζητηθείσα διεξαγωγή αποδείξεων.

41 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου, αρκεί η διαπίστωση ότι, ναι μεν το Πρωτοδικείο έθεσε, με τη σκέψη 14 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως, την προϋπόθεση ότι τα γεγονότα στα οποία μπορεί να στηρίζεται αναθεώρηση δικαστικής αποφάσεως πρέπει να είναι προγενέστερα της εκδόσεώς της, δεν συνήγαγε από αυτό όμως καμία συνέπεια, ούτε στηρίχθηκε στην εν λόγω προϋπόθεση για να απορρίψει την αίτηση αναθεωρήσεως της DSM. Επομένως, η αιτίαση αυτή είναι αβάσιμη και δεν πρέπει να εξεταστεί από το Δικαστήριο.

42 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, προκύπτει ακριβώς από το γράμμα του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου ότι, για να είναι παραδεκτή η αίτηση αναθεωρήσεως, πρέπει το προβαλλόμενο γεγονός να ήταν

άγνωστο στον διάδικο που ζητεί την αναθεώρηση τη στιγμή της δημοσιεύσεως της αποφάσεως. Επομένως, ορθώς το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι, εφόσον δεν επληρούτο η προϋπόθεση αυτή, δεν ήταν αναγκαίο να εξεταστεί αν τα προβαλλόμενα γεγονότα ήσαν νέα.

43 Τέλος, όσον αφορά το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου, καθώς και τον δεύτερο λόγο, που αρμόζει να εξεταστούν μαζί, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 41, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να στηρίζεται στην ανακάλυψη ενός ή περισσοτέρων νέων γεγονότων. Κατά το δεύτερο εδάφιο της διατάξεως αυτής, είναι δυνατή η εξέταση της υποθέσεως επί της ουσίας μόνον όταν ο επιληφθείς της υποθέσεως δικαστής διαπιστώσει την ύπαρξη νέου γεγονότος, αναγνωρίσει τα χαρακτηριστικά που επιτρέπουν την έναρξη της διαδικασίας αναθεωρήσεως και κηρύξει για τον λόγο αυτό παραδεκτή την αίτηση.

44 Κατά συνέπεια, εφόσον δεν διαπιστώθηκε η ύπαρξη νέου γεγονότος, δεν είναι δυνατή η προσφυγή στη διαδικασία αναθεωρήσεως προκειμένου να ζητηθεί από το επιληφθέν δικαστήριο να διατάξει νέα διεξαγωγή αποδείξεων. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι, εν προκειμένω, η DSM μπορούσε ήδη να ζητήσει, στο πλαίσιο της κύριας διαδικασίας, τη διεξαγωγή αποδείξεων που ζήτησε επ' ευκαιρία της αναθεωρήσεως. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε ορθή εφαρμογή του άρθρου 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου όταν αρνήθηκε να διατάξει αποδείξεις με σκοπό την ανακάλυψη γεγονότων, την ύπαρξη των οποίων δεν απέδειξε η DSM με την αίτησή της, και ότι ορθώς περιόρισε την εξέτασή του στα γεγονότα τα οποία η DSM είχε εκθέσει με την αίτηση αναθεωρήσεως.

45 Επομένως, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου λόγου: παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο χαρακτήρισε ως «νέα γεγονότα» τις τροποποιήσεις και τις προσθήκες που αφορούσαν το κείμενο της κοινοποιηθείσας αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» σε σχέση με το εκδοθέν από την Επιτροπή κείμενο

46 Η DSM υπενθυμίζει ότι, με την αίτηση αναθεωρήσεως, προέβη σε λεπτομερή περιγραφή των προβαλλόμενων τροποποιήσεων του κειμένου της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο», στηριζόμενη στις διαφορές του είδους των γραμμάτων που χρησιμοποιήθηκαν στο κοινοποιηθέν αντίτυπο. Δεν υποστήριξε ότι αυτές οι προβαλλόμενες τροποποιήσεις και προσθήκες αποτελούν γεγονός που έπρεπε να χαρακτηρισθεί ως ιδιαιτέρως σοβαρό και πρόδηλο, κατά την έννοια της αποφάσεως PVC, δεδομένου ότι η ύπαρξη αυτού του νέου γεγονότος δεν μπορούσε να αποκαλυφθεί παρά μόνον κατόπιν συγκρίσεως με το κυρωθέν κείμενο, το οποίο θα έθετε στη διάθεσή της η Επιτροπή. Εφόσον δεν ήταν δυνατό να γίνει μια τέτοια διαπίστωση, το συμπέρασμα του Πρωτοδικείου ότι η DSM γνώριζε ήδη από τη στιγμή της κοινοποιήσεως τις σχετικές τυπογραφικές διαφορές είναι αλυσιτελές. Το ίδιο ισχύει όσον αφορά τις άλλες ενδείξεις που ανέφερε η εταιρία αυτή, όπως η μη συνεχής αρίθμηση των σελίδων και η μνεία των λέξεων «σχέδιο αποφάσεως της Επιτροπής της 23ης Μαΐου 1986» στο εξώφυλλο, καθώς και ο χρόνος που υποτίθεται ότι μεσολάβησε μεταξύ της εκδόσεως της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» και της κοινοποιήσεώς της. Και στην περίπτωση αυτή πρόκειται για υποθέσεις και όχι για αποδεδειγμένα γεγονότα, τα οποία θα μπορούσαν να διαπιστωθούν μόνον κατόπιν εξετάσεως των εγγράφων που ζήτησε η DSM από την Επιτροπή. Επομένως, η σχετική εκτίμηση του Πρωτοδικείου είναι ανακριβής, δεδομένου ότι πρόκειται για γεγονότα τα οποία δεν ήσαν γνωστά ούτε στο Πρωτοδικείο ούτε στην DSM, και τα οποία δεν έχουν διευκρινιστεί μέχρι σήμερα.

47 Καθόσον ο λόγος αυτός αφορά την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εξέταση των τυπογραφικών διαφορών που εμφανίζονται στο κείμενο της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο» η οποία κοινοποιήθηκε στις 30 Μαΐου 1986, αρκεί να σημειωθεί ότι η DSM είχε επικαλεστεί τα γεγονότα αυτά με την αίτησή της και ότι, επομένως, εναπέκειτο στο Πρωτοδικείο να αποφανθεί επ' αυτών, όπως πράγματι συνέβη.

48 Καθόσον προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι δεν εξέτασε άλλα γεγονότα παρά μόνον εκείνα που αποδεικνύονταν με την αίτηση αναθεωρήσεως, ο λόγος αυτός ταυτίζεται με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου καθώς και με τον δεύτερο λόγο, οπότε πρέπει ομοίως να απορριφθεί.

49 Συνεπώς, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως: παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο, στηριζόμενο σε όσα ελέχθησαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στις υποθέσεις PVC, έκρινε ότι οι εκ των υστέρων πραγματοποιηθείσες τροποποιήσεις και προσθήκες είχαν περιέλθει σε γνώση της DSM

50 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η DSM διατείνεται ότι η δήλωση του εκπροσώπου της Επιτροπής κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στις υποθέσεις PVC, ότι δεν εφαρμόστηκε το άρθρο 12 του εσωτερικού κανονισμού τού εν λόγω κοινοτικού οργάνου, αφορά μία άλλη υπόθεση και δεν δίδει καμία απάντηση όσον αφορά το ενδεχόμενο να υπήρξαν τροποποιήσεις της αποφάσεως «πολυπροπυλένιο». Επομένως, η περιλαμβανόμενη στη σκέψη 18 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως εκτίμηση του Πρωτοδικείου, ότι η DSM εγνώριζε πριν από τη δημοσίευση της αποφάσεως τα γεγονότα τα οποία επικαλέστηκε, στο πλαίσιο των συζητήσεων στις υποθέσεις PVC, είναι νομικώς αλυσιτελής και δεν στηρίζεται στα πράγματα.

51 Με το δεύτερο σκέλος του υπό κρίση λόγου, η DSM υποστηρίζει ότι δεν είχε την υποχρέωση να ζητήσει την επανάληψη της προφορικής διαδικασίας, διότι το Πρωτοδικείο, σύμφωνα με το άρθρο 62 του Κανονισμού Διαδικασίας του, μπορεί να διατάσσει αυτεπαγγέλτως την επανάληψη αυτή. Κατά την DSM, το Πρωτοδικείο ήταν μάλιστα υποχρεωμένο να προβεί αυτεπαγγέλτως σε μια τέτοια εξέταση. Επιπλέον, αίτημα επαναλήψεως της προφορικής διαδικασίας δεν θα είχε πρακτικές συνέπειες, διότι στις 10 Δεκεμβρίου 1991 — ημερομηνία της επ' ακροατηρίου συζητήσεως στις υποθέσεις PVC — είχε ήδη οριστικοποιηθεί η απόφαση που επρόκειτο να δημοσιευθεί στις 17 Δεκεμβρίου 1991.

52 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τέταρτου λόγου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει των άρθρων 168 Α της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 225 ΕΚ) και 51, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται μόνο σε λόγους αφορώντες την εκ μέρους του Πρωτοδικείου παράβαση κανόνων δικαίου, αποκλειομένης κάθε πραγματικής εκτιμήσεως. Όπως ορθώς ανέφερε η Επιτροπή, η DSM επικρίνει, με αυτό το σκέλος του ως άνω λόγου, μια πραγματική εκτίμηση του Πρωτοδικείου, οπότε η επίκριση αυτή είναι απαράδεκτη στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.

53 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου, καθόσον με αυτό προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι δεν επανέλαβε την προφορική διαδικασία αυτεπαγγέλτως, οι σχετικοί ισχυρισμοί δεν αφορούν την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη αλλά την προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής, η οποία δεν αποτελεί αντικείμενο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως.

54 Επομένως, και ο τέταρτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πέμπτου λόγου: παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε ως «αρκούντως σαφείς» τις τροποποιήσεις και προσθήκες περί των οποίων έκανε λόγο η DSM, χαρακτηρίζοντάς τις μάλιστα ως «γεγονότα» με νομική αξία

55 Αναφερόμενη στη σκέψη 19 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η DSM φρονεί ότι το Πρωτοδικείο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθόσον χαρακτήρισε ως «αρκούντως σαφείς» τις τροποποιήσεις και τις προσθήκες που είχε αναφέρει η DSM, καθώς και το περιεχόμενό τους, όπως επίσης και καθόσον τις χαρακτήρισε ως «γεγονότα» με νομική αξία. Ο χαρακτηρισμός των προβαλλόμενων γεγονότων ως «αρκούντως σαφών» είναι νομικά αβάσιμος και πραγματικά ανακριβής.

56 Με τον ως άνω λόγο αναιρέσεως επικρίνεται η εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση του αρκούντως σαφούς χαρακτήρα των τροποποιήσεων και των προσθηκών που ανέφερε η DSM, οπότε ο λόγος αυτός αφορά πραγματικά ζητήματα, τα οποία, δεν μπορούν να εξεταστούν στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.

57 Καθόσον προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι οι σχετικές τροποποιήσεις και προσθήκες ήταν σημαντικές, αρκεί η διαπίστωση ότι η DSM τις είχε ήδη επικαλεστεί με την αίτηση αναθεωρήσεως, οπότε εναπέκειτο στο Πρωτοδικείο να τις εξετάσει.

58 Κατά συνέπεια, ο πέμπτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του έκτου λόγου: παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, καθόσον το Πρωτοδικείο, δέχθηκε ότι η απόφαση PVC, αυτή καθαυτή, καθώς και ένα έγγραφο που απέστειλε η DSM στην Επιτροπή, και η παράλειψη της τελευταίας να απαντήσει δεν ασκούσαν επιρροή εν προκειμένω

59 Η DSM υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως καθόσον έκρινε, με τη σκέψη 20 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η απόφαση PVC, αυτή καθαυτή, καθώς και το έγγραφο που απεστάλη στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 1992, αλλά και η έλλειψη απαντήσεως σ' αυτό, δεν ασκούσαν επιρροή εν προκειμένω. Όμως, το αποσταλέν στην Επιτροπή έγγραφο είχε, μεταξύ άλλων, ως σκοπό την επίδειξη των εγγράφων από τα οποία η DSM θα μπορούσε να λάβει γνώση γεγονότων τα οποία ως τότε αγνοούσε, οπότε το ως άνω έγγραφο ασκούσε πράγματι επιρροή στην έκβαση της διαφοράς. Οι διάδικοι δικαιούνται να ζητήσουν αναθεώρηση δικαστικής αποφάσεως εφόσον έχουν λόγους να πιστεύουν ότι υφίστανται νέα γεγονότα ικανά να ασκήσουν καθοριστική επιρροή για την έκβαση της δίκης.

60 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί, αφενός, ότι η περιλαμβανόμενη στη σκέψη 20 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως εκτίμηση ότι η απόφαση PVC, καθώς και το έγγραφο που η DSM απέστειλε στην Επιτροπή στις 5 Μαΐου 1992, αλλά και το γεγονός ότι δεν δόθηκε σ' αυτό απάντηση, δεν συνετέλεσαν ώστε να περιέλθουν σε γνώση της DSM γεγονότα τα οποία ως τότε η εταιρία αυτή αγνοούσε αποτελεί πραγματική διαπίστωση η οποία εκφεύγει της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου στο πλαίσιο αναιρέσεως.

61 Αφετέρου, το άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου ορίζει σαφώς ότι αίτηση αναθεωρήσεως πρέπει να στηρίζεται στην ανακάλυψη νέου γεγονότος. Κατά συνέπεια, ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι απλές υποθέσεις των οποίων η ακρίβεια έπρεπε να εξακριβωθεί στο πλαίσιο διεξαγωγής αποδείξεων δεν ασκούσαν επιρροή στο πλαίσιο διαδικασίας αναθεωρήσεως.

62 Επομένως, και ο έκτος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του έβδομου και του ογδόου λόγου: παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και της αρχής της ισότητας, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν εξέτασε την αίτηση αναθεωρήσεως επί της ουσίας, σε αντίθεση με τη στάση του στις υποθέσεις PVC

63 Με τον έβδομο λόγο αναιρέσεως η DSM διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθόσον, σε αντίθεση με την ίδια του τη νομολογία στον σχετικό τομέα, δεν εξέτασε επί της ουσίας την αίτηση αναθεωρήσεως.

64 Με τον όγδοο λόγο της η DSM φρονεί ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ισότητας, καθόσον, σε αντίθεση με τη στάση του στις υποθέσεις PVC, δεν προέβη σε εξέταση της αιτήσεως αναθεωρήσεως επί της ουσίας βάσει των ενδείξεων που είχε προσκομίσει η DSM. Η διεξαγωγή αποδείξεων που διέταξε το Πρωτοδικείο στις τελευταίες αυτές υποθέσεις δεν διαφέρει από τις αιτήσεις παροχής πληροφοριών που υπέβαλε η DSM.

65 Οι λόγοι αυτοί, που πρέπει να εξεταστούν μαζί, στηρίζονται σε εσφαλμένη θεώρηση της διαδικασίας αναθεωρήσεως. Πράγματι, το άρθρο 41 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου ορίζει ρητώς, στο δεύτερο εδάφιο, ότι η διαδικασία της αναθεωρήσεως άρχεται με δικαστική απόφαση που διαπιστώνει ρητώς την ύπαρξη νέου γεγονότος, αναγνωρίζοντας τα χαρακτηριστικά που επιτρέπουν την έναρξη της διαδικασίας αναθεωρήσεως και κηρύσσοντας για τον λόγο αυτό παραδεκτή την αίτηση. Βάσει του άρθρου 127, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, «χωρίς να προδικάσει την ουσία, το Πρωτοδικείο, αφού λάβει υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων και ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, αποφαίνεται επί του παραδεκτού της αιτήσεως». Κατά την παράγραφο 3 της διατάξεως αυτής, μόνον εφόσον το Πρωτοδικείο κρίνει την αίτηση παραδεκτή προχωρεί στην εξέταση επί της ουσίας.

66 Αυτή η διάρθρωση της διαδικασίας σε δύο στάδια, από την οποία το πρώτο αφορά το παραδεκτό και το δεύτερο την ουσία, εξηγείται από την αυστηρότητα των προϋποθέσεων για την έναρξη της διαδικασίας αναθεωρήσεως, η οποία οφείλεται στο γεγονός ότι το ένδικο αυτό μέσο κάμπτει το δεδικασμένο (βλ. απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 1986, Bellintani κ.λπ. κατά Επιτροπής, 116/78 REV., Συλλογή 1986, σ. 23, σκέψη 3).

67 Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Πρωτοδικείο ότι αποφάνθηκε μόνο επί του παραδεκτού της αιτήσεως, ούτε μπορεί να στηριχθεί κάποιο επιχείρημα στον τρόπο με τον οποίο το Πρωτοδικείο ενήργησε στο πλαίσιο της υποθέσεως PVC.

68 Κατά συνέπεια, ο έβδομος και ο όγδοος λόγος πρέπει να απορριφθούν.

Επί του ένατου λόγου: παραβίαση της αρχής της ισότητας, καθόσον με τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις περιήλθαν σε διαφορετική θέση η καθεμία ανάλογα με την ημερομηνία εκδόσεως της οικείας αποφάσεως

69 Η DSM διατείνεται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε την αρχή της ισότητας, καθόσον περιήγαγε με τις αποφάσεις του τις εμπλεκόμενες στη διαδικασία προπυλενίου επιχειρήσεις σε διαφορετική θέση, ανάλογα με την ημερομηνία εκδόσεως της κάθε αποφάσεώς του. Σε τρεις περιπτώσεις, η σχετική απόφαση δημοσιεύθηκε στις 24 Οκτωβρίου 1991, σε τέσσερις στις 17 Δεκεμβρίου 1991 και σε επτά περιπτώσεις στις 10 Μαρτίου 1992. Έτσι, οι τελευταίες αυτές επιχειρήσεις μπόρεσαν να ασκήσουν αναίρεση προβάλλοντας λόγους αναιρέσεως στηριζόμενους στην απόφαση PVC. Δεδομένου ότι επρόκειτο για συνεκδικαζόμενες υποθέσεις, η διαφορετική αυτή μεταχείριση έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία, καθόσον οι διάδικοι δεν μπορούσαν να ασκήσουν καμία επιρροή στις ημερομηνίες εκδόσεως των αποφάσεων του Πρωτοδικείου. Με τη σκέψη 18 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως αναγνωρίζονται οι διαφορετικές αυτές καταστάσεις των διαδίκων, χωρίς όμως να προσδίδεται σ' αυτές κάποια σημασία, με την αιτιολογία ότι η DSM γνώριζε ήδη τα επίμαχα γεγονότα πριν από τη δημοσίευση της αποφάσεως. Η DSM θεωρεί ότι η εκτίμηση αυτή είναι όχι μόνο νομικώς αλυσιτελής και μη ανταποκρινόμενη στα πράγματα αλλά και απρόσφορη προς δικαιολόγηση της διαφορετικής μεταχειρίσεως.

70 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι η αιτίαση της DSM ότι το Πρωτοδικείο δεν εξέδωσε τις αποφάσεις του την ίδια ημέρα στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις αφορά την κύρια διαδικασία, η οποία περατώθηκε με την προαναφερθείσα απόφαση DSM κατά Επιτροπής, και όχι τη διαδικασία αναθεωρήσεως η οποία οδήγησε στην έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας αιτήσεως αναιρέσεως.

71 Αφετέρου, ο ως άνω λόγος, καθόσον με αυτόν επιδιώκεται η αμφισβήτηση της διαπιστώσεως του Πρωτοδικείου, κατά την οποία η DSM γνώριζε τα γεγονότα που επικαλέστηκε προς στήριξη της αιτήσεως αναθεωρήσεως πριν από τη δημοσίευση της αποτελούσας το αντικείμενο της αναθεωρήσεως αποφάσεως, αφορά πραγματικά ζητήματα, οπότε δεν είναι παραδεκτός στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως.

72 Συνεπώς, ο ένατος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεκάτου λόγου αναιρέσεως: παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, καθόσον το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε ότι κάθε λόγος αφορών το ανυπόστατο πράξεως κοινοτικού οργάνου έχει χαρακτήρα δημοσίας τάξεως

73 Κατά την DSM, το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον δεν δέχθηκε ότι κάθε λόγος αφορών το ανυπόστατο μιας πράξεως κοινοτικού οργάνου έχει χαρακτήρα δημοσίας τάξεως και μπορεί να προβληθεί οποτεδήποτε από τους διαδίκους, μπορεί δε να ληφθεί υπόψη αυτεπαγγέλτως από τον κοινοτικό δικαστή. Με την απόφαση PVC, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι λόγος στηριζόμενος στο ανυπόστατο πράξεως κοινοτικού οργάνου έχει χαρακτήρα δημοσίας τάξεως, ότι μπορεί να προβληθεί οποτεδήποτε από τους διαδίκους κατά τη διάρκεια της διαδικασίας και ότι μπορεί να εξεταστεί αυτεπαγγέλτως από τον κοινοτικό δικαστή. Επομένως, η αιτούσα είχε τη δυνατότητα να επικαλεστεί τον λόγο αυτό σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, επομένως και μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να τηρήσει οποιαδήποτε προθεσμία, το δε Πρωτοδικείο όφειλε να εξετάσει το βάσιμό του. Το Πρωτοδικείο ήταν υποχρεωμένο να ενεργήσει με τον τρόπο αυτό, καθόσον ήταν απαραίτητη προς τούτο η διεξαγωγή αποδείξεων.

74 Συναφώς, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί η ερμηνεία της έννοιας του ανυποστάτου η οποία έγινε δεκτή στην απόφαση PVC ούτε οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να διαπιστωθεί το ανυπόστατο μιας πράξεως στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο δεν έπρεπε να αποφανθεί παρά μόνον επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναθεωρήσεως της προαναφερθείσας αποφάσεως DSM κατά Επιτροπής, οπότε, στο πλαίσιο αυτό, δεν όφειλε να εξετάσει την απόφαση «πολυπροπυλένιο».

75 Ο δέκατος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

76 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι ουδείς από τους λόγους που προέβαλε η DSM έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

77 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που έχει εφαρμογή στην κατ' αναίρεση διαδικασία βάσει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η DSM ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει την** DSM NV **στα δικαστικά έξοδα.**

Kapteyn Hirsch Mancini

Murray Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

P. J. G. Kapteyn